צב א ב מייי פוייל מהלי נדרים הלייה: צג ג מייי שם הלייד (נווש״ע יו״ד פוי רלג פערי א]: צד ד מייי פו״ן מהלי מלכלות אפורות הלי מ

מתכנות הסורות הכי כן סמג לחיין קמח טוש"ע חו"ה ס" שמג וטוש"ע יו"ד סי" שעג סעי" א בהג"ה: צה ה מי" פי"א מהלי נדרים הל"כ סמג לחיין רמא

הכי"ב פתנג נסוין רמח טוש"ע יו"ד סיי רלד סעי' ב וסעי לה: צו ו ז מיי פ"ד מהלי מרומות הל"ה: צו ח מיי פ"א שם הלי כו:

תום' הרא"ש

ש"ם קטן אוכל נבלות כו׳.

. תי' כי ב"ד מצווין נמי

תי׳ כי ב״ד מצווין נמי להפרישו ומי ניחא הא קתני יכול יהא חייב על הקדשו קרבן. וי״ל שהיה יכול לומר ולטעמיך: הקדיש הוא ואכלו אחרים. הכי נמי הוה

מצי למימר שגדל הוא עצמו ואכל א״נ לא רצה

עצמו האכל א"נ לא הצה לומר לפי ששנה כבר לזדון שבועה ולכך מיתוקמא בהקדיש הוא כו' כדי שתהא

משכחת זדון שבועה באחרים הילכך בעי לאוקומי סיפא באחרים: וקרא אסמכתא בעלמא

וקרא אסמכתא בעלמא היא היא היא דקא אמר יכול היא חייב על הקדשו קרבן לפי האסמכתא הולך ודורש הדבר תורורש הדבר תורורים להיא שמעינן לר"ל דאמר התראה ספק לא שמה התראה בפרק התערובות בב הפיגול והובות רוסמא שבללן זה בה וכל מומלא בב הפיגול והונותר והטמא היא שה הראת ספק אלא שה הראת ממוך לאיש התראת ספק היא שה אמר את המא לא ביא שערת היא דשמא לא יביא שערת היא דשמא הא הביא דשמא הוא היא דשמא הא הוא היא דשמא היא דשמא הוא היא דשמא הוא היא דשמא הוא היא דשמא היא היא דשמא היא דשמא היא היא דשמא היא היא דשמא היא דשמא היא דשמא היא דשמא היא דשמא

היא דשמא לא יביא שערות

היא דשמא לא יביא שערות ונמצא דאכתי לא הוי שנה שלפני גדול וכשהביא שתי שערות לא איירי דא"כ הוא עצמו אם אכל ילקה לר' יוחנן דאמר לעיל תוך זמן כלאחר זמן וייל דאולינן

בתר רובן שמביאין שערות בזמנן: אי דאורייתא קטן אוכל נבילות כו'. תי׳ הוה מצי למיפרך והא בעי ר'

יוחנן בפ׳ חרש דב״ד מצווין

. להפרישו אלא בלאו הכי

להפרישו אלא בלאו הכי פריך שפיר (ולהכי) [ולפי] המסקנא דרב פינחס בלא״ה ניחא: כרב פנחס כוי. פרש״י ולהכי מיפר

בקודמין הואיל שנדרה על

בקודמין הואיל שנדרה על
דעת בעלה ודחק לפ' משום
דאין כתוב אלא בספרים
אחרים ומצינו בפ' אע"פ
דאמר רב הונא בריה דרב
יהושע באומרת יקדשו ידי

לוושע באומות קו שו יחיל לעושיהן ואין כתוב בספרים אלא אעפ״כ הוי פירושו כמו אלא. ובנדרים בסוגיא זו כתוב אלא בכל

הספרים הילכך נראה לפ׳

האכלעיל קאי דפריך אתי הארלעיל קאי דפריך אתי נישואין דרבנן ומבטלי נדרה דאורייתא ומשני אין כדר׳ פינחס דכיון דנודרת על דעת בעלה יכול להפר

על דעת בעלה יכול להפר אפ" הוי נישואין דרבנן. ותימה א"כ למה נכתבה הפרת הבעל כלל כיון דכל אשה נודרת על דעת בעלה י"ל דכיון דאמר קיים ליכי שוב אין הבעל יכול להפר

שוב אין הובעל יכול לחפו אפי׳ הוי נישואין דרבנן א״נ אפי׳ פירשה בהדיא שנדרה שלא לדעתו בעלה מיפר לה בעל כרחה. א״נ משום דנתנה תוורה רשות לבעל

להפר הוא דאמרינן דנודרת

להפר הוא דאמרינן דנודרת על דעתו לפי שנראה לה שבידו להפר כמו בשאר נשים הילכך כיון שנדרה על דעתו וסמוכה על שולחנו כל עיקרו על דעתו נדרה ויכול להפר: סברות קסבר מרונה ביומי ביומי

תרומה בזמן הזה דאורייתא ובעי לאיתויי

בתרוייהו ולא

מו:

ל) שבת קכל. יבמות קיד.
 [גיטין נה.], כ) [נזיר כט:
 סב.], ג) [שבת קכל. וש"נ],
 ז) גיטין פג: נדרים עג: שבת

מו: יבמות כט:, ה) תרומות

פ"א מ"ג, ו) וובסדר המשנה

פ"ח מ"ג, 1) [ובסדר המשנה שלפנינו ר' יהודה אומר מרוממו מרומה וע"ש בפי' הר"ש], 1) יכמות פב:, ח) [שם:], ע) [ע' מוס' עירובין ע: ד"ה אי לא],

תורה אור השלם

1. וַיְדבּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל

לַאמר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צְוָה

במדבר ל ב 2. וְדֵבִיאָך יִי אֱלֹדֶיף אֶל דִיאָרִץ אֲשֶׁר יִי אֶלֹדֶיף אֶל דִירִשְׁיִה וְדִיטִבְּךְ וְתִּרְבָּרְ מַאֲבֹתָיף: דברים ל ה

הגהות הב"ח

ות ווור וזב" וו מנמי לה ולם קבר לה כ"ב ל"ע מן עירובין לה כ"ב ל"ע מן עירובין וסנהדרין דף לו ושבת דף קלו וסנהדרין דף פו ושבועות דיה כדרב פנחק מוכלין: (ג) רש"י דיה כדרב פנחק מבטלין: (ג) ד"ח מני לה ולה סבר:

גליון הש"ם

גם' שהקדיש הוא ואכלו אחרים. ע' נדריס טו ע"ח

:נר"ן שם

אי מופלא הסמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לילקי. וח״ת וחמחי פריך בפשיטות דלילקי הא איכא אמוראי דאמרי דנדרו נדר לעונשין אכל החרים שלוקין אכל הוא לא לקי דקטן הוא לעונשין וי"ל דהכי פריך אי מופלא הסמוך לאיש דאורייתא ואית ליה איסורא

לקטן מילקא נמי לילקי: לאותן המווהרין עליו. מימה א"כ היכי ס"ד דליחייבו קרבן לפי שמניחין לו לעבור על נדרו וי"ל דהוה מצי למימר ולטעמיך אלא

. דבלאו הכי פריך שפיר: בגון שהקדיש הוא ואכלו אחרים. וא"ת ואמאי לא מוקי כגון שאכל הוא בעלמו לכשהגדיל והוה ניחא טפי דודון שבועה לא מתוקמא אלא כשאכל בעלמו דאפי׳ נשבע שלא יאכלו אחרים אין בכך כלום כל זמן שלא אסר עליהם בקונם דהוי כהקדש וי"ל דניחא ליה לאוקומי כשאכלו

מחרים מיד סמוך לנדרו: רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין, וא"מ והא סכר ר"ל התראת ספק לא שמה התראה בהתערובות (זכחים עח.) גבי נותר ופגול שבללן זה בזה והכא התראת ספק הוא דשמא לא יביא ב' שערות עד ב' שנים או ג' ונמלא דאכתי לא הוי מופלא סמוך לאיש ואי מיירי שאכלו אחרים לאחר שהגדיל א"כ הל"ל כשאכלו הוא בעצמו ובהביא שתי שערות נמי לא איירי דא"כ הוא עלמו אם יאכלנו ילקה דרבי יוחנן אית ליה לעיל דתוך זמן כלאחר זמן וי"ל דאזלינן בתר רוב שמביאין שתי שערות בזמנן דהיינו בני י"ג ויום ח": אין ב"ד מצווין להפרישו. וח"ת לרב הונח דחמר שהוח עלמו לוקה מה מועיל הפרתו ותו מה משני

הא בעי רבי יוחנן למימר בפרק חרש (יבמות דף קיד.) דב"ד מלווין להפרישו וי"ל דלמסקנא דקאמר דעל דעת בעלה נודרת אתי שפיר והוה מלי למימר השתא וליטעמיך הא סבר ר' יוחנן דב"ד מלווין להפרישו אלא דבלא"ה פריך שפיר: בדרב פנחם דאמר על דעת

בעלה היא נודרת. והוי כמו אלא אע"ג דלא כתוב בספרים אלא וכעין זה יש בפ׳ אע"פ (כמוצות דף נט.) מי אמר רב הונא בריה דרב יהושע באומר יקדשו ידיך לעושיהם דאין בספרים אלא ובנדרים (דף יג) ט יש בספרים אלא וא"ת א"כ אמאי וכתב בפרשת נדרים דבעל מפר לאשתו אפי׳ אינה אשתו כגון הכא הבעל מפר דעל דעתו נודרת וי״ל דאינטריך לענין שאם אמר קיים ליכי שאינו יכול להפר א"נ משום דאמר רחמנא בעל מפר קאמר דלעולם על דעתו היא נודרת ואע"ג דהכא לא הוו אלא נישואין דרבנן ולא אמרה תורה שיפר מ"מ היא סבורה שבידו להפר כמו בשאר נשים

ונודרת על דעתו: 🏋 אמרת בשלמא מופלא הסמוך לאיש דאורייתא. וא"ת אדפריך מרבי יוסי לסיועי מדרבי יהודה דאמר אין תרומתו

תרומה אלמא סבר דמופלא הסמוך לאיש דרבנן ולכך לא מתקן טבל דאורייתא וי"ל דר' יהודה נמי אית ליה דמופלא סמוך לאיש דאורייתא ולהקל לתקן טבל לא איתרבי להיות כגדול:

ואינה

לפי שמלינו שהשוה הכחוב. מכי יפליא דמשמע יודע להפלות קמוך לחיש דחכתי קטן הוח כל שנה זו: זה הדבר חשר לוה וגו'. כלומר לאיסר ולא יחל אמרתי שיהא איסרו איסר ונדרו בבל יחל ולא לקרבן מעילה ובל יחל היינו מלקות ומסייע ליה לרב הונא: אימא

לאיסור בל יחל כלוחר איסורא בעלמא ולא מלקות: אי מופלא סמוך לחיש דחורייתה. מכי יפליח לנדור נדרים: מילקה נמי לילקי. דהה כל זמן דנדרו נדר קאי עליה בבל יחל: איסורא נמי ליכא. עליו אם אכלו דהא אי אתו רבנן לתקוני הכי תקון שלא יאכלו אחרים את הקדשו או הוא לכשיגדיל אבל בקטנותו לא באו לאסור עליו דקטן לאו בר קבולי עליה תקנתא דרבנן הוא: ומשני לעולם דרבנן ואיסורא אמאן קאי על אותן המוזהרים עליו להפריש מאיסורא: ש"מ כו'. פלוגתא היא בפרק חרש שנשה פקחת ביבמות (דף קיד.): אלא הכא במאי עסקינן כו'. ולעולם כדקתני ולאיסר ולבל יחל דהוי מלקות גמור ואפ"ה לא תסייעיה לרב הונא מהא דהא דהתני מלקות אהקדש קטן לאו לדידיה קאמר אלא לאחרים שאכלו את הקדשו: מדרבנן. כלומר מ"ד אין לוקין מוקים להא דקתני לאיסר ולבל יחל כדאוקמינן לאיסור בל יחל איסורא בעלמא ומדרבנן ומקרא דכי יפליא דקתני שהשוה הכתוב אסמכתא בעלמה: יתומה. שהשיחתה חמה דבת מיאון היא דנשואין דידה מדרבנן: בעלה מפר נדרה. ולא קרי לה יתומה אלא בקטנותה כל זמן שראויה למיאון: אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש. לא הוי נדרו נדר אלא מדרבנן מש"ה בעלה מפר לה דאתו נשואין דרבנן כו׳: והא לכי גדלה אכלה. בההיא הפרה דלאו הפרה היא ונמצא גדול אוכל נבלות: כל שעה. ואף משגדלה: והוא שבעל. לאחר שגדלה דהויא הך בעילה קדושין גמורין דאורייתא

נדרה דאורייתא ודקשיא לך אתו

נשואין דרבנן ומבטלין נדרא דאורייתא

אהכי מבטלת דכל הנודרת כו':

לעונת נדרים. היינו מופלא הסמוך

לאיש שנדריו נבדקין: סברוה. רבנן

בני הישיבה דבעו לאותובי לרב

כהנא מהכא: מרומה דאוריימא.

וקאמר משבא לעונת נדרים תרומתו

מוסף רש"י מופלא הסמוך לאיש. קטן שיודע להפלות ולומר

בומן שהוא סמוך לאיש, דהיינו בן י"ג, לשם מי נדר לשם מי הקדים (נויר כפו). לשם מי הקדים (נויר כפו). לשל דעת בעלה היא נודרת. על מנת אם יללה הבעל תמוכת עליה דמודקת מנת שאם ירצה ואם לאו לא מנת שחם ירכה וחם כחו כח יהל גדר (גיטין 22), ירושה ראשונה. כימי יהושע הויל ירושה, ושניה. וכן שניה דבימי עורל, דכשגלו גלות רלשונה בעלה קדושת הלרך רלשונה בעלה קדושת הלרך דמעשה גדולה מעשה הלכך אתו נישואין דאורייתא ומבטלין נדרא דאורייתא: אין הבעל מפר. נדרים הקודמין לנישואין במסכת נדרים [סז.] והאי נדר קדם להך בעילה דאורייתא: משונה ומקנטת שפה ירושה חוליו ה). **שלישית אין** להן. כלומר לא בעי למהדר ⁰ על דעת בעלה. והך קטנה על דעתו של זה נדרה וכי אמרינן אין ומירתא, דירושה עומדת היא, ואשמעינן האי קרא דלא הבעל מפר בקודמין היכא דלית לה בעלה קדושת הארץ בגלות טיטוס (יבמות שם) שהשניה לא פסקה (חודין שם). בעל בשעת נדר כלל: כדרב פנחס. כלומר לא תוקי לה לברייתא כשהבעל מפר לה כל שעה ושעה (כ) לעולם

תום' הרא"ש (המשך) סייעתא לר״ל. ותימה דהא סבר בפרק הערק י תרומה בזמן הזה דרבנן . יי״ל דהוה מצי למימר ולשעמיך: **אתי** גברא למינו ולטעמיך: **אתי** גברא דרבנן ומתקן טבל דאורייתא. ותימה אדפריך מדר׳ יוסי ליסייעיה מדר׳ יהודה דאמר אין תרומתו תרומה וי״ל דר׳ יהודה שפיר מצי סבר דמופלא סמוך לאיש דאורייתא ואפ״ה אין תרומתו תרומה דדוקא להקדיש ולאסור הוי מופלא סמוך לאיש כגדול אבל לתקן הכרי לא חשיב כגדול

לפי שמצינו שהשוה הכתוב הקמן כגדול לזרון שבועה ולאיםר ולבל יחל יכול יהא חייב על הקדשו קרבן ת"ל יזה הדבר קתני מיהת לאיסר ולבל יחל חייב אימא לאיסור בל יחל איסור בל יחל מה נפשך אי מופלא םמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לילקי ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא איסור ירשו אבותיך וירשתה ירושה ראשונה ושניה יש להן שלישית אין להן יוח"ר יוחגן מאן תנא סדר עולם ר' יוֹםי שֹר' יוםי יתני שׁ לה ולא סבר לה ה"ג מסתברא דתניא עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה

נמי ליכא לאותן המוזהרים עליו שמע מינה קטן אוכל נבלות ב"ד מצווין עליו להפרישו הכא במאי עסקינן "כגון ° שהקדיש הוא ואכלו אחרים הגיחא למ"ד הקדיש הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין לוקין מאי איכא למימר דאיתמר הקדיש הוא ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו ילוקין מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא גופא הקדיש ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחגן ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין במאי קמיפלגי מר סבר סימופלא סמוד דאורייתא ומר סבר מופלא סמוך לאיש מדרבנן מתיב רב ירמיה יתומה שנדרה בעלה מפר לה אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דרבָנן אתו נשואין דרבנן ומבמלי נדרא דרבנן אלא אי אמרת דאורייתא אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא אמר רב יהודה אמר שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך אי דרבנן דרבנן הוא אי דאורייתא קמן אוכל נבלות הוא יואין ב"ד מצווין עליו להפרישו והא כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה והוא שבעל והא האין בעל מפר בקודמין ייכדרב פינחם משמיה דרבא דאמר רב פנחם משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת אמר אביי ת"ש סקמן שלא הביא ב' שערות רבי יהודה אומר יאין תרומתו תרומה רבי יוםי אומר יעד שלא בא לעונת נדרים אין תרומתו תרומה משבא לעונת נדרים תרומתו תרומה סברוה קסבר ר' יוםי יתרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי גברא דאורייתא ומתקן מבלא דאורייתא אלא אי אמרת דרבנן אתי גברא דרבנן ומתקן מבלא דאורייתא לא קסבר רבי יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן וסבר ר' יוסי התרומה בזמן . הזה דרבנן "והתניא בסדר עולם יאשר

חייבת מרומה ותרומה והקדש ונדר חדא היא דמקדשה בדבורו שקורא עליה שם: ירושה ראשונה. של יהושע: ושניה. בימי עזרא: יש להן. כלומר בגלות נבוכדנלר בטלה קדושת הארץ ונלטרכו ליורשה ולקדשה בשניה: אבל שלישים. לעתיד לבא: אין להם. כלומר אינה ירושה דלא ינטרכו לרשתה ולקדשה דלא בטלה קדושתה מגזרת הכתוב: ואמר רבי יוחנן. בעלמא: מאן חנא סדר עולם רבי יוסי.

דהוא סתמה כי היכי דסתם מתניתין ר"ת [סנהדרין פו.]: **סני (ג) ולא סבר לה.** להא דרשא דקתני שלישית אין להן אלא ודאי בטלה קדושת הארץ ותרומתה דהשתא דרבנן: עיסה חולין שנדמעה. כגון שנפל סאה של תרומה לתוך פחות ממאה של חולין: